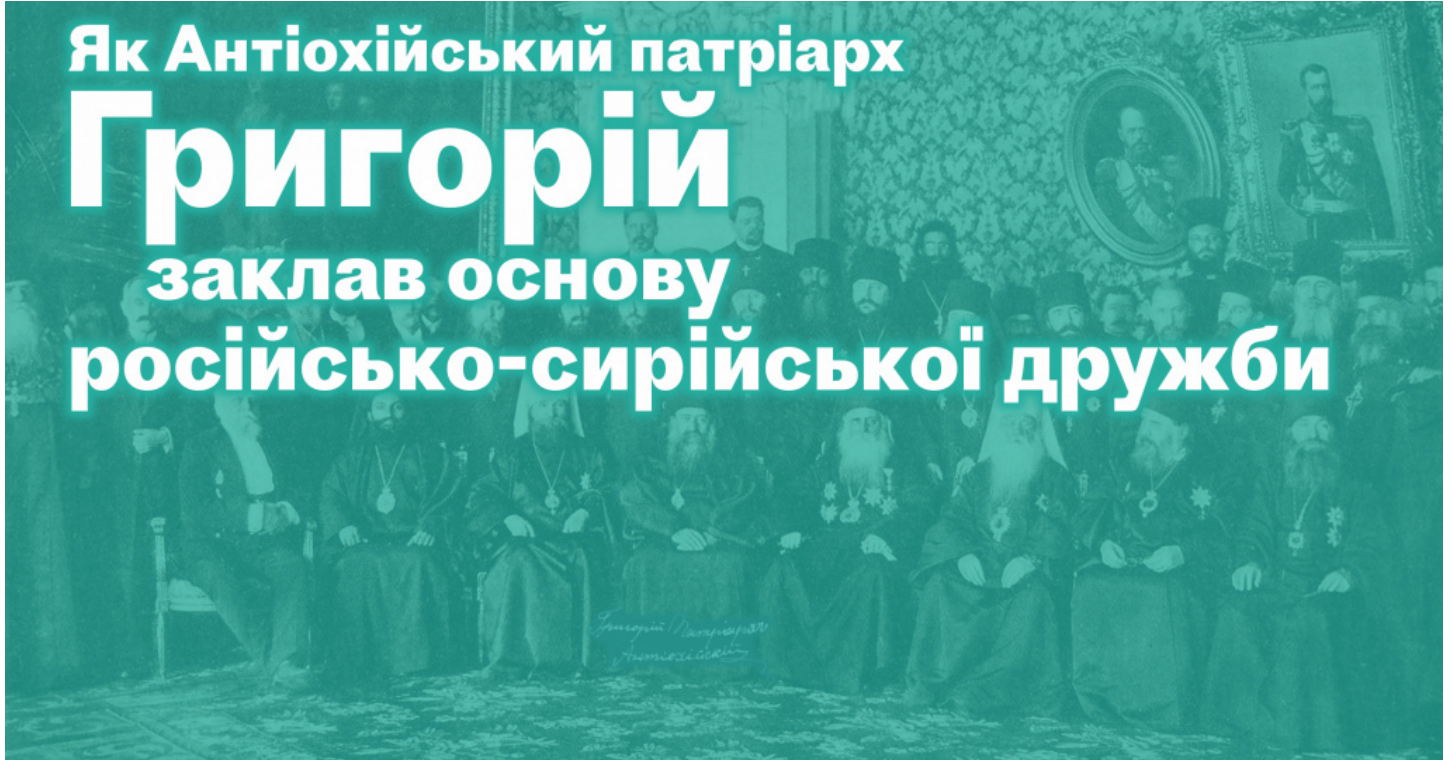

Як Антіохійський Патріарх Григорій заклав основу російсько – сирійської дружби

Лора Герд, доктор історичних наук, провідний науковий співробітник відділу загальної історії Санкт-Петербурзького інституту історії РАН, доцент кафедри бібліїстики філологічного факультету СПбДУ, викладач Санкт-Петербурзької духовної академії

Колись процвітаюче місто Римської імперії, Антіохія, відоме як місце, де, згідно Діянь святих апостолів, найперше християнами названо учнів (Діян.11:26). Три століття потому там виголошує свої палкі промови Іоанн Золотоустий. Після арабського завоювання у VII столітті місто поступово приходить до занепаду і поступається місцем Дамаску. Туди і була перенесена патріарша кафедра. Арабська мова поступово витісняє грецьку і стає офіційною мовою богослужіння. У XVII столітті Антіохійський патріарх Макарій двічі відвідує Москву. З XVIII століття Патріарший престол і більшість архієрейських кафедр заміщуються греками. Одночасно в Сирії посилюється католицька пропаганда. Французьким місіонерам вдається залучити до унії велику кількість православних арабів; в деяких містах, наприклад в Алеппо, вони склали абсолютну більшість християнського населення. Грецькі архієреї мало дбали про просвіщення арабської пастви, яка в більшості своїй перебувала в бідності та невігластві.

Такий стан речей застав архімандрит Порфирій (Успенський), який відвідав Сирію наприкінці 1843 року. За дорученням російського уряду він звершив поїздку країною, оглянув і описав основні монастирі та церкви, ознайомився з історією і становищем Церкви. Його поїздка положила початок новому етапу відносин Росії з Православним Сходом. З другої чверті XIX століття Російська імперія вступила у змагання великих держав (насамперед Франції і Англії) за переважання на Близькому Сході, «Східне питання». У 1840 році було засновано російське консульство в Бейруті, а у 1847 році – Російську духовну місію в Єрусалимі. Голова місії архімандрит Порфирій написав багато записок і доповідей, які лягли в основу російської церковної політики в Сирії протягом багатьох десятиліть. Одною з основних його тез було прагнення підтримати арабське населення Антіохійського патріархату і надати йому рівні можливості з греками.

Після Кримської війни (1853-1856) підтримка православних арабів стала основним напрямком російської політики в Сирії і роздівлялася як єдиний засіб збереження там Православ'я. Російським дипломатам прийшлося захищати арабів в арабо-грецькому конфлікті, що загострився. Багато років за підтримки російської дипломатії тривала боротьба за заміщення єпископських кафедр місцевими уродженцями. Росія поєднувала традиційну матеріальну допомогу церквам, монастирям та школам Антіохійського патріархату з дипломатичними методами. Нарешті, на чергових патриарших виборах у 1899 році за значної співдії російського консула у Дамаску А. П. Беляєва на патриарший престол був обраний араб, єпископ Лаодикійський Мелетій Думані. Наступником Мелетія став Григорій IV (Хаддад) (1906-1928).

**Архімандрит
Порфирій (Успенський)
(1804–1885)**

**Олексій Петрович
Беляєв (1859–1906)**

**Патріарх Мелетій II
Думані (1837–1906)**

**Патріарх Григорій
(Хаддад) (1859–1928)**

На роки його управління приходить найбільше зміцнення взаємодії Росії з Антіохійським патріархатом. Народився майбутній Патріарх Григорій в селищі Абейе в бідній селянській сім'ї. Навчався він спочатку в місцевій школі американської місії, потім з 1859 року під захистом Бейрутського митрополита Гавриїла в духовній школі в Бейруті. Самоосвітою Патріарх Григорій займався все життя. З 1879 року, в сані ієродиякона, Григорій активно бере участь в діяльності Бейрутської єпархії, був головою спільноти «Апостол Павло», писав статті для просвітницької газети «Дар». У 1890 році він був обраний на Тріполійську кафедру що тоді вдовіла, і яку очолював протягом п'ятнадцяти років. Молодий митрополит дбав про освіту своєї пастви, займався благодійністю і тим самим завоював велику довіру населення.

Подібно до свого попередника Мелетія, Григорій довгий час не був визнаний грецькими першоієрархами Сходу. Лише у 1909 році, після молодотурецької революції, російському послу в Константинополі Н. В. Чарикову вдалося домогтися його визнання патріархом Константинопольським Йоакимом III. Співробітництво патріарха Григорія з Росією почалося ще задовго до його інтронізації: у 1890-ті роки, будучи митрополитом Триполіським, він благословив Палестинській спільноті відкривати школи в його єпархії. Імператорська Православна Палестинська спільнота була заснована у 1882 році. До числа її першочергових задач входила організація парафіяльних шкіл в арабських селах. В період між 1895 і 1910 р. ІППС відкрила 77 шкіл для 10 000 учнів: 27 в Північній Сирії, 45 в Південній Сирії та 5 в Бейруті. Утримання цих шкіл потребувало великих витрат (тільки у 1891- 1892 роках вони обійшлися в 26.300 руб.). Ці школи зіграли велику роль у збереженні арабської православної культури, просвітництві народу і разом з тим зміцнювали авторитет Православної Росії на Близькому Сході. Антіохійські патріархи та єпископи охоче надавали Палестинській спільноті частину шкіл і давали дозвіл на заснування

НОВИХ.

Від початку XX століття Антіохійська Церква отримувала щедre фінансування з Росії, від 20 до 40 тисяч рублів на рік. Це дозволило патріарху Григорію здійснити свої проекти з організації просвітництва свого народу. Була знову відкрита семінарія в Баламанді, яку патріарх планував переробити на духовну академію; найкращі випускники семінарії продовжили свою освіту в російських духовних академіях і богословській школі на о. Халкі. Григорій IV заснував також типографію і низку початкових шкіл, під його опікою видавався духовний журнал «Аль-Німан» (Благодать»). У 1907 році патріарх звернувся до Миколая II з проханням про збільшення допомоги, і отримав дар в 30 000 рублів; з 1908 року ця сума стала виплачуватися щорічно. В період 1908-1914 роки Антіохійська церква існувала в основному за рахунок пожертв з Росії. Так чи інакше, борг патріарха вже в перші два роки склав 30.000 рублів. Його спроба досягти збільшення допомоги до 80.000 рублів не увінчалася успіхом. У 1912 році, вже будучи патріархом, Григорій IV склав договір з російським афонським ченцем Геннадієм про оренду монастиря Св. Іллі Шуавейр на Ліванських горах на необмежений термін. Патріарх залишав за собою право проживати в монастирі коли йому буде завгодно, і отримував за оренду по 200 франків протягом перших трьох років, 250 в наступні три роки і по 400 у подальшому. Вірогідно, оренда припинилася під час Першої світової війни.

Миколай Валерійович
Чариков (1855-1930)

Патріарх Йоаким III
(1834-1912)

Портрет Миколая II.
В. А. Серов, бл. 1900 р.

Підтримка з боку російської влади зіграла сприятливу роль у приєднанні до Православ'я частини уніатів та нехалкідонських громад Близького Сходу. Цей процес почався ще в середині XIX століття. Особливо відомим стало приєднання декількох тисяч несторіан східної Туреччині до

Руської Православної Церкви у 1898 році. Ця подія сподвигла невеликі громади Месопотамії звернутися з аналогічними проханнями до російського Св. Синоду. Приєднання їх до Руської Церкви було неможливим як з політичних причин, так і з міркувань канонічного права; однак російські дипломати всіляко сприяли у приєднанні їх до Антіохійського Патріархату. В перші роки XX століття сіро-яковитський єпископ Хомсу (Емесси) Бутрос (Петро) звернувся спочатку до патріарха Мелетія, а після його смерті у 1906 році до патріарха Григорія IV з проханням прийняти його до лона Антіохійської Православної Церкви. Всі свої дії єпископ Петро погодив з російським консулом. 14 липня 1910 року відбулося приєднання єпископа Петра з титулом єпископа Сададського; обряди та звичаї громади залишалися колишніми. Хомський (Емеський) єпископ Афанасій, якому віднині підпорядковувалася громада, не забарився попросити у російського уряду річну суму в 5000 рублів для підтримки новоприєднаних християн та їх архіпастиря. Задовольнити це прохання російський Святійший Синод не вважав за потрібне: взамін було виділено одноразово 1000 рублів. Однак Руська Церква в грудні того ж року продовжила фінансування шкіл Хомської єпархії по 700 р. в рік ще на три роки, тобто з 1910 по 1912 роки включно.

З перших років свого патріаршества Григорій IV шукав нагоди відвідати Росію і особисто представитися імператору. Для зміцнення зв'язків з Росією патріарх запропонував заснувати музей «антіохійських старожитностей» в Петербурзі і привезти туди найцінніші речі давнини зі своєї єпархії.

Окрім жеста подяки щодо імператора, ця пропозиція дозволила би уникнути вивозу артефактів до Західної Європи, їх пошкодження та розкрадання і, разом з тим, забезпечити збереження їх в межах «православного дому» (єдиного простору православного світу. Єдність Православ'я – одна

з основних ідей патріарха Григорія). Пропонувалося обговорити ідею створення антіохійського музею на археологічному конгресі в Каїрі (28 березня-3 квітня 1909 року). Після конгресу арабіст І. Ю. Крачковський відвідав Сирію, пропрацював там декілька місяців в монастирських бібліотеках і склав список найцінніших рукописів, у числі яких були твори архідиякона Павла Алепського, автора опису мандрівки Патріарха Макарія до Росії. Колегі Крачковського, археологі В. Фармаковський та Є. М. Прідік (хранитель Імператорського Ермітажу) дослідили археологічні пам'ятки.

У ході трьохгодинної зустрічі з гостями патріарх Григорій запропонував здійснити передачу найцінніших рукописів і предмети старовини до Росії, де б вони були би в кращому збереженні; Окрім академічного інтересу, рукописи та документи, які уникли знищення, дозволили би довести майнові права православних монастирів і церков Сирії.

В результаті був відправлений до Петербурга ящик з дарами російському імператору (52 предмета античного скла; кіпрська фігурка з розфарбованого фаянсу; 3 предмета з єгипетського фаянсу, глиняні лампи). Більшість з них і понині зберігаються в Державному Ермітажі. В решті решт ідею створення музею антіохійських старовин було відкинуто, щоби уникнути конфліктів з турецьким урядом, який суворо забороняв вивіз археологічних пам'ятників.

**300-річчя дому Романових.
Миколай II бере участь
в урочистому молебні
на Красній площі**

**Деїсус.
Триптих-ставротека
(Сайданайський триптих).
Візантія, Константинополь,
XI ст.**

**Сайданайський
монастир**

Можливість відвідати Росію Григорію, врешті, з'явилася у 1913 році, коли він прибув, у супроводі світи з духовенства та мирян, на святкування 300-річчя дому Романових. Йому була надана урочиста зустріч в Петербурзі; він брав участь у богослужіннях і прийомах. Патріарх був

удостоєний декількох аудієнцій Миколая II, в ході яких обговорювалися питання щодо більш тісних контактів з Церквами Сходу, встановлення патріаршества і церковних реформ в Росії.

Під час першої зустрічі 21 лютого 1913 року Григорій IV підніс імператору давній кодекс Біблії, частину мощей Святого Іоанна Хрестителя і частину Святого Хреста та шовкову плащаницю. Ці речі вважалися особистою власністю царської сім'ї і зберігалися в Олександрівському палаці в Царському Селі, а плащаниця – в підземній крипті Святого Серафима Саровського в Феодорівському містечку. Частиця Святого Древа ототожнена із Сайднайським триптихом з пластинками перегородчастої емалі, який вже раніше був відомий російським візантістам. Ф. І. Успенській і Н. П. Кондаков, які бачили його в Сайднайському монастирі, датували його X- XI стол. З 1956 року дорогоцінний предмет з реліквією зберігається в Державному Ермітажі.

Плащаниця, датована 1712 р., яка вишита шовковими, золотими та срібними нитками по червоно-малиновому атласу, раніше зберігалася в монастирі Баламанд. У 1934 році вона була також перевезена в Ермітаж. Кодекс Біблії нині зберігається в Інституті східних рукописів РАН в Петербурзі. Давні рукописи складали предмет особливої турботи Григорія IV; він їх збирав ще будучи митрополитом Тріполі і особливо коли став Патріархом.

Під час останньої аудієнції у імператорського подружжя 5 березня 1913 року Григорій IV подарував всім членам царської сім'ї вироби арабської ручної роботи, а також 41 або 42 арабського середньовічного рукопису, які поступили в бібліотеку Зимового палацу.

Цікаво, що І. Ю. Крачковський, який намагався ознайомитися з зібранням рукопису під час відвідування Дамаску у 1909 році, не отримав дозволу: вірогідно, патріарх побоювався розголосу – адже передача колекції в Росію відбувалася без відома турецької влади. Опис зібрання він зробив вже у 1914 році в Петербурзі, відзначивши, що це унікальна колекція арабо-християнських рукописів, яка містить в собі книги Священного Писання, богословські та історичні трактати.

Останній подарунок патріарха Миколая II прибув до Росії вже після від'їзду Григорія IV з Росії – два рельєфи з Пальміри – стели із зображеннями чоловіка і жінки.

Підбадьорений прийомом в Росії, після прибуття додому Григорій IV звернувся до російського уряду щодо збільшення грошової допомоги. 4 січня 1914 року обер-прокурор Святішого Синоду наголосив про асигнування додаткових 30 000 рублів на користь Антіохійської патріархії; обговорювався кредит в 50 000 рублів. Перша світова війна поклала край цим планам.

В цілому духовно-політичне співробітництво патріарха Григорія IV і Росії було взаємно корисним. Православна Церква Сирії отримувала щирю матеріальну і дипломатичну підтримку з

боку Російської імперії, що дозволило здійснити низку культурно-просвітницьких проектів та забезпечити гідний захист проти католицького та протестантського прозелітизму.

Допомога, надана Православ'ю в Антиохійському патріархаті, не пропала даремно. Для Росії Сирія стала областю, в якій їй вдалося заручитися найширшою підтримкою місцевого православного населення і тим самим забезпечити платформу для протистояння політичним конкурентам.

Жовтнева революція 1917 року корінним чином змінила характер зовнішньої політики Росії: радянська держава відмовилася від Православ'я як основи політики на Сході. Подяка і симпатії православних арабів до північної держави, проте, залишилися незмінними.

Джерело: <https://mospat.ru/ua/authors-analytics/87357/>